

Основою, концептуальною базою оволодіння мовою та породження мовлення є уявлення і знання людини про навколишню діяльність, які зумовлюють особливості розуміння світу та визначаються внутрішньою будовою особистості [1,с.72].

Література

1. Белянин В. И. Психолінгвістика. М.: Флінта. 2008. — С. 69-85.
2. Гордєєва А.Й. Як створювати ситуації міжкультурного спілкування
3. на уроці англійської мови // Іноземні мови. – 2008. – №2. – С. 8 – 11.
4. Денисенко М.В. Формування в учнів старшої школи полікультурної комунікативної компетенції в читанні на матеріалі англійських культурно-країнознавчих текстів // Іноземні мови. – 2007. – №2. – С. 16 – 22.
5. Засєкіна Л. В., Засєкін С. В. Вступ до психолінгвістики. — Острого: Вид-во Нац. ун-ту "Острозька академія". 2002. — С. 87-92.
6. Саплін Ю. Ю. Фактори вибору мови спілкування в умовах близькоспорідненого білінгвізму // Мовознавство, 1988, № 4, с. 50–55.

ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ОСВІТНЬОГО МОНІТОРИНГУ

Анненкова Ірина Петрівна

Одеський національний університет імені І.І.Мечникова
65000, вул. Дворянська 2, м. Одеса, Україна

Визначено два основних підходи до визначення сутності освітнього моніторингу: моніторинг як спостереження за певним процесом; моніторинг як система. Визначено поняття моніторингу якості освіти у ВНЗ.

Вивчення досліджень моніторингу в галузі освіти засвідчило, що в означеній галузі ще існує ціла низка невирішених проблем як методологічного, так і прикладного характеру. Сьогодні не існує спільної думки з такого фундаментального питання як визначення поняття «моніторинг».

Одне з найбільш всебічних досліджень освітнього моніторингу виконано О.М. Майоровим. В його роботі [1] розглянуті історія становлення моніторингу, побудована розгорнута класифікація видів моніторингу за різними ознаками, сформульовані вимоги до інформації зворотного зв'язку, надається огляд різних таксономій, що є підґрунтям для побудови систем моніторингу, визначені його функції, дано загальне визначення поняття «моніторинг в освіті». Моніторинг в освіті як предмет наукового дослідження у працях українських вчених розглядався переважно з позицій педагогічних наук як засіб удосконалення навчально-виховного процесу (О. Байназарова, О. Локшина, О. Ляшенко, О. Овчарук та ін.). У межах науки державного управління моніторинг якості освіти на національному та регіональному рівнях досліджувався в працях Л. Гриневич, Т. Лукіної, В. Луначека та ін. Ретроспективний аналіз та сучасний стан проведення моніторингу представлено в дослідженнях О. Локшиної.

Аналіз та систематизація результатів досліджень з проблеми освітнього моніторингу дозволяє виокремити два основних підходи до визначення поняття «моніторинг». Представники першого підходу розглядають освітній моніторинг як спостереження за певним процесом в освіті

і його контроль, діагностику: Т. Стефановська, В.І.Андрєєв, А.Бєлкін, С.Сіліна, А.Кузнецов, О.Локшина та ін.

Представники другого підходу розглядають моніторинг як систему, яка складається із деякої кількості елементів: Д.Уїлмс, С.Шишов, В.Кальней, Д.Матрос, Д.Полєв, Н.Мельникова, О.Майоров та інші.

Одне з найбільш загальних визначень освітнього моніторингу запропонував О.М. Майоров: «Моніторинг в освіті – це система збору, обробки, зберігання і поширення інформації про освітню систему або окремі її елементи, яка орієнтована на інформаційне забезпечення управління, дозволяє робити висновки про стан об'єкта у будь-який момент часу і дає прогноз його розвитку» [1, с.85]. Воно легко конкретизується для окремих освітніх підсистем шляхом уточнення предмета моніторингу.

Під моніторингом якості вищої освіти розуміється комплексне функціонування спеціальної системи, призначеної для спостереження, виміру, оцінки, аналізу й прогнозу в сфері якості вищої освіти (як результату, як процесу, як освітньої системи, як сукупності її актуальних внутрішніх і зовнішніх зв'язків) [2].

Отже, під моніторингом якості освіти у вищому навчальному закладі ми розуміємо інформаційну систему, яка постійно оновлюється і поповнюється на основі безперервного стеження за станом і динамікою розвитку освітнього процесу за сукупністю визначених критеріїв з метою вироблення управлінських рішень по коригуванню небажаних диспропорцій на основі аналізу зібраної інформації і прогнозування подальшого розвитку досліджуваних процесів.

Література

1. Майоров А.Н. Мониторинг в образовании / А.Н.Майоров. – Спб.: Издательство «Образование-Культура», 1998. – 344с.
2. Селезнева Н.А. Качество высшего образования как объект системного исследования. Лекция-доклад / Н.А.Селезнева. — М., 2002. — 95 с.

УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ОСВІТИ ЯК КОМПЛЕКСНА ПРОБЛЕМА

Атаманчук Юрій Миколайович

Уманська філія Київського інституту бізнесу та технологій
20300, пров. Клари Цеткін, 2, м. Умань, Черкаська обл., Україна

Автор піднімає питання управління якістю освіти. Він розглядає «якість освіти» як багатоаспектну категорію і визначає її показники.

Якість і рівень освіти - це міра цивілізованої культури будь-якого суспільства, важливий показник його прогресивного розвитку. Якісне оновлення українського суспільства та зміни у світовому освітньому просторі визначили об'єктивну необхідність гармонізації вітчизняної системи освіти, насамперед вищої школи, з європейськими і світовими стандартами. Усі зміни, які ми спостерігаємо у освітньому просторі присвячуються єдиній меті – підвищення якості освіти.

У зв'язку із зростаючою геополітичною конкуренцією рівень інтелектуального потенціалу будь-якої держави, який визначається, насамперед, якістю освіти стає однією з найважливіших